

Detta nyhetsbrev skickas regelbundet till partners och andra vänner till helpforchildren.se

Ett annorlunda nyhetsbrev...

Skriver detta på planet hem från Indien. Ett lite annorlunda nyhetsbrev. Längre än vanligt för jag vill ge dig en mer utförlig bild av hur det är med barnen nere i Indien. Hoppas du kan ta dig tid att läsa och att jag lyckas förmedla lite av den underbara känsla det är att vara där ... /Linus

Sista veckan i oktober var vi fyra personer som besökte Living Hope och barnen på barnhemmet i Bangalore. Simon, fotograf och mannen bakom dreamproject.nu filmen, tillsammans med sin sambo Johanna, min dotter Stina och jag. Med väskor fullpackade med datorer, barnkläder, ryggsäckar, fotbollskar, leksaker, projektor, tandborstar mm åkte vi dit...

Önskar ni alla kunde få vara med och uppleva den tacksamhet och kärlek barnen visar när vi är där. På något sätt verkar barnen inte ha det vi svenskar kallar komfortzon. De kommer nära, vill berätta, se. Tittar på alla foton vi tar. För vi kan inte sluta ta bilder. De mindre barnen är väldigt vackra och det bokstavligen lyser ur deras ögon. Oemotståndligt... Och när jag tänker på vad barnen kommer ifrån, extremt fattiga förhållanden, är det svårt att inte börja gråta. De visar sådan tacksamhet för vi där...

För dessa barn kommer vi aldrig glömma. Denna gång fick vi följa med Aishwary och Shiv, båda 8 år, hem till deras hem. Vi börjar med Aishwary, denna söta, blyga lilla flicka som går i andra klass på Antonskolan. Vi åker bil i en dryg timme till de västra delarna av Bangalore. Som ofta uppstår lite förvirring. Finns nämligen inga gatuadresser här, utan vi navigerar efter landmärken och möts där vi hittar en gemensam känd punkt. Det rings och diskuteras. Körs en bit till. Rings igen. Så håller vi på tills vi tillslut hittar vi Aishwarys pappa som följer oss in på några smågator... Fram till ett litet hus bestående av stenvägg, plåttak och två rum. Utanför står en helt söndertrasad soffa, och en kokplats där all mat lagas över öppen eld. Aishwary säger på engelska Welcome to my house... Föräldrarna, båda analfabeter, ser stolt på sin dotter som kommer hem med oss. Dhiraj berättar att det kommer pratas i kvarteret länge om att familjen haft besök av västerlänningar... Det händer inte här. Att deras dotter sedan kan prata med oss, om än på

knacklig engelska, gör dem än mer stolta. Pappan, som för dagen tagit ledigt, jobbar på bygge och lyckats bli arbetsledare. Mamman saknar jobb och är hemma och tar hand om det minsta barnet. Deras två andra barn är hos Living hope. De träffar sina döttrar en gång per månad pga avståndet och kostnaden att ta sig till barnhemmet. På frågan om det är svårt att lämna bort sina döttrar svarar de att eftersom barnen får utbildning är familjens hopp. De tillägger att så snart yngste sonen blir 6 år kommer han också gå till Living hope. Inne i huset, som är extremt enkelt men väldigt fint städat, står en säng i ena rummet.

Vi sätter oss där, och då dukar de fram kakor och läsk. Det går inte att besöka ett indiskt hem utan att det bjuds på något. Sannolikt hade de velat bjuda på mat, men Dhiraj har lyckats styra undan det. Vi skulle inte kunna äta maten med våra västerländska magar. Inte ens kakorna vågar vi prova och det gör ont i oss. Ser på dem att de inte förstår varför vi inte äter. De har tagit av de få pengar de äger och bjuder oss. Tårarna trycker på. Aishwary visar var hon brukar sova, på en trasmatta på golvet tillsammans med sina syskon. Tar fram den tunna mattan och vecklar ut den på betonggolvet. Simon filmar....

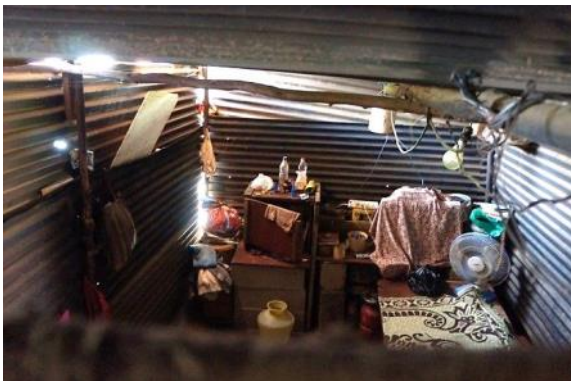

Tårarna trycker på ännu mer. De gör de mest hela tiden nu. När vi lämnar dem känns det som jag är påväg att gå itu... vill tömma plånboken, ta av mig mina kläder och ge... de behöver det så långt mycket mer än jag. Vet dock att de inte skulle ta emot det. Har försökt. Sättet vi kan göra verklig skillnad för dem är att fortsätta stötta Aishwary, hennes syster Sonu och nästa år deras son. Dagen efter möter vi Aishwary igen, nu i hennes klass second standard på Anton public School. Iklädd sin skoluniform och hela hon lyser...

Shiv 8 år, kliver ur bilen, och går med bestämda steg genom byggarbetsplatsen där hans familj, och många med dem arbetar. Vi är utanför Bangalore nära flygplatsen där det byggs nya bungalowslikande kvarter för de nyrika i landet. Efter Shiv följer vi andra. Omgivningen stannar upp och tittar på oss där vi passerar rakt genom byggarbetsplatsen. Inser vi årets händelse... Shiv, kastlös och 8 år kommer hem med ett släptåg på 4 europeer, varav en filmar hans väg hem. Efter några hundra meter viker han av åt vänster och framför oss ligger en plåtskjulsby. Det är skräp överallt. Hundar springer runt i området och ytorna mellan skjulen är fulla med barn, kvinnor och byggarbetare som dras med i följet. Tillslut stannar Shiv framför ett av plåtskjulen, bestående av ett antal plåtar surrade mot avkapade trädstänger. Vi går in och i den 40 gradiga värmen under plåtarna som är helt svarta på insidan stinker det av sot. Det ser faktiskt precis ut som de övningscontainrar räddningstjänsten använder för att elda i på övningsplatser. Måste finnas oändligt många cancerogena ämnen i luften. Skillnaden är att detta är ett hem. Shiv är iklädd sin skoluniform och på bröstet står Anton Public School. Han berättar på den engelska han lärt sig: Här sover vi. Några på en träskiva till säng, resten på jordgolvet. Föräldrar, fastrar, syskon... Här lagar vi mat. Alla

dagarna i veckan är det ris. Oftast bara ris, ibland med rödlök och någon sky. Behöver gå ut. Det knyter sig i mig. Kan inte låta bli att gråta. Måste gå undan lite... Inget barn, verkligen inget barn borde få växa upp så här. Livslängden kan inte vara långt över 40 för dessa familjer. Shiv har fått en unik möjlighet genom Living Hope... Han behöver inte ärva sina föräldrars situation. Han går idag på Antonskolan och han får utbildning. Näringsrik mat. Men de andra...

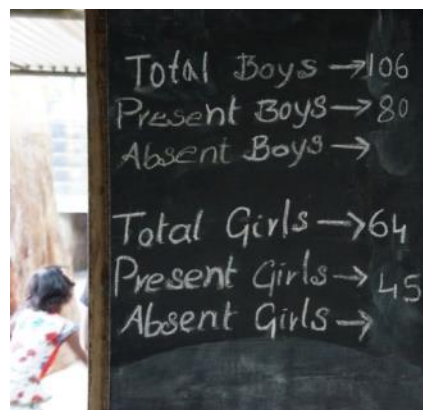

Barnen som flockas utanför bär trasiga kläder och är nyfikna. Tittar. Pekar. Fnissar när vi fotograferer dem. Så ber de oss komma in igen och fram kommer en flaska med läsk och plastmuggar. Inköpta för vårt besök. Konstaterar igen att hur fattiga de än är, så bjuds gäster på något. Vi dricker. Vi vill dricka för visa tacksamhet, och för att det är varmt. Väldigt varmt, trots att det är i början av deras vinter. När vi går så följer alla barn utanför efter, ända tillbaka till bilen... Söta barn som är värda någonting helt annat, men som kommer hamna på samma bygge som sina fäder och döttrar som giftas bort vid 14 års ålder. Känslan av hopplöshet tar över och mer tårar.

Simon har filmat oavbrutet. Vi kommer försöka visa Shivs berättelse som kort film: Från plåtskjul till skolbänk. För det är det Living Hope handlar om: Att förvandla framtiden inte bara för Shiv, utan för hela hans familj. Hans bror som också är med på besöket berättar när vi tagna går tillbaka: "När jag blir ingenjör, kommer jag betala bostad för hela min familj". Så lägger han till: Thats my dream...

Livet på barnhemmet...

Idag är det 170 barn på barnhemmet i Bangalore. En dag börjar kl 6:30 med frukost och tvättning. Skola fram till ca kl 16 fem dagar i veckan, på lördagarna slutar man vid lunch. Efter skolan är det en stunds fritid. Kan de vara på planen intill barnhemmet, så uppstår ett myller av barn som leker i mindre grupper. Några spelar fotboll med en tennisboll, de mindre spelar kula intensivt, flickorna spelar badminton eller sitter och pratar. Ideligen stannar barnen upp, skrattar och säger: "Uncle come and play with us..." Det är svårt att inte dras med. Sedan dags för läxsläsning. På någon form av kommando som inte riktigt går att uppfatta, går alla barn in. Hämtar sina ryggsäckar och slår sig lugnt ned under plåttaket där det mesta sker på barnhemmet. Vi sitter fascinerade och bara njuter av lugnet. Framför oss sitter ca 150 barn tillsammans med skolväskor och anteckningsblock på marken. Det är 35 grader varmt, ändå sitter de

tålmodigt i över en timme. Alldeles tysta. Funderar på mina egna tre barn som knappt klarar av att vara tysta i två minuter... De äldre barnen hjälper de yngre med läxorna innan de själva sätter sig. Något de även gör med allt annat. Matbespisning, tvätt av kläder, tvagning. Äldre hjälper de yngre.

Efter läxa tid för samling och lika lugnt packas skolväskor ihop. När vi är där någon uppvisning de förberett eller att man sjunger. Och som de sjunger. Innan läggdags tvättning och mat. Barnen ställer sig i långa köer. Tålmodigt. Pratar med varandra. Som de bubblar. Väntar på sin tur vid vattenkranen eller vid matgrytorna. Barnen äter 25 kg ris om dagen. Otroliga portioner, och de får alltid något till. Två gånger i veckan ägg. På söndagarna kyckling. Maten äts på brickor på marken med händerna. Barnen sätter i rader och äter. Tysta. Det är på något sätt så vackert att se. Sitter bara framför dem och kan inte annat än förundras.

Mitt i allt sker alltid något. En 13 årig flicka står gråtandes och pratar i en lånad mobil. Dhiraj förklarar att båda hennes föräldrar har dött. Nu vill plötsligt hennes faster att hon kommer hem. Mitt i terminen. Flickan vet att det innebär att hon inte kommer tillbaka. Hon förväntas komma hem, förberedas för kommande arrangerade giftermål. Slut på studier. Slut på drömmen om att bli sjuksköterska. Eller som med en åttaårig flicka med feber. Blir de sjuka tas de omgående undan. För att inte smitta de andra. En tur till doktorn som Living Hope får betala. Ingen annan gör det.

Efter maten läggdags och det är nu det blir svårt. För även om barnhemmet är långt mycket bättre än plåtskjulet vid bygget, så är detta jobbigt att se. De minsta flickorna och pojkarna i var sitt rum. Ca 30-40 barn i varje. Och rummet är inte mycket större än något av mina barns rum hemma i Sverige. De lägger sig tätt tätt på golvet. På madrasser, eller på tras mattor i plast. Några få sover på sängar, tre fyra stycken tillsammans på varje. Bara några få har kuddar. De flesta har någon filt men inte alla. De sover i sina kläder. Så söta. Men så sårbara. De äldre flickorna, 24 stycken i det tredje rummet. De äldre pojkarna får gå en kilometer till en annan plats, där man hyr tre stycken mindre väldigt enkla byggnader. Man får helt enkelt inte plats för fler på barnhemmet.

Barnen somnar nästan omgående och jag bestämmer mig för att krama mina barn extra mycket när jag kommer hem...

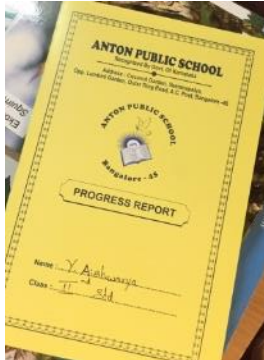
Anton public School

År 2011 när jag första gången besökte Living Hope hade de en vision om att starta egen skola. Den allmänna skolan har för dålig kvalitet, väldigt stora klasser, ingen undervisning på engelska och inte de bästa lärarna. De lärarna hamnar inte bland de kastlösa barnen. Det som var en vision för 4 år sedan är idag verklighet. Därför är det imponerande att kliva in i Anton Public School idag och se en liten men fullt fungerande skola. Tre små klasser, pre-school, first och second standard.

De har tre anställda, alla behöriga lärare som målmedvetet jobbar med kvalitet. Stolt visar man upp varje barns studieresultat. Varje ämne bedöms och stäms av med prov fyra gånger per år. Resultat och progress för varje elev dokumenteras. Det är enkla förhållanden, men lärarnas passion går det inte att ta miste på. Man vill se varje barn växa i kunskap och man kan visa att det sker. Vi kliver först in i second standard. De 20 talet barn i uniformer ställer sig spontant upp och hälsar godmorgon. Vi pratar en stund om hur de arbetar. På väggarna sitter elevernas olika arbeten uppsatta. Arbeten om planeterna, om Indien, självpresentationer på engelska. Som i vilken svensk skolklass som helst. Efter ett tag flyttar vi oss i rummet, och då slår det mig att i rummet, bakom en enkel skärmvägg sitter en klass till och har matte, First standard. Utan att störa varandra! Längst bak i rummet ligger 8-9 stycken datorer prydligt uppställda, under små handdukar som skydd. Här har man dataundervisning vilket de är mycket stolta över. Lyfter

några handdukar och konstaterar att nästan alla tangentbord innehåller ÅÄÖ. Vi fortsätter in till pre-school och där går åtta små barn i åldrarna 4-6 år. Tre stycken kommer från slumområdet precis bakom skolan. Tidigare var de fler, men när familjerna följer byggarbetena, flyttar barnen med. Förhoppningen är ändå att

kunna få in fler från närområdet. Vi slår oss ned på några plaststolar. De små barnen har förberett en sång med rörelse och är otåliga att få visa. Allt på engelska och de är omåttligt stolta när vi applåderar. Nästa år går flera av dem i first standard. Och samtidigt skapas en ny klass, third standard. Det är så man vill växa, underifrån och en klass per år. Så nästa år, i maj behövs ett klassrum till och en klasslärare till. Inget av det är finansierat idag. Behoven är tydliga...

Dream house – bara en dröm?

Jag hoppas att ni får en inblick i det fantastiska arbete Dhiraj och de andra ledarna gör för dessa barn. Det är inget lätt arbete och det pågår dygnets alla timmar. De bokstavligen sover hos barnen för att ge barnen en framtid. Det är så imponerande... Ändå finns tanken där: Det borde kunna vara fler barn som fick denna möjlighet?! Mycket finns redan. Vision. ledarskap. Passion. Rutiner. Barn med behov överallt. Det som saknas mest av allt är permanenta lokaler. Som ni vet så är man inne på ett sista dispensår. Markägaren, Joseph har efter att ha upplåtit platsen sedan 2006 nu sagt att de måste vara borta från platsen i slutet av april 2016. Att leva i ovisshet vart man ska ta vägen är inte bra. Det ger ovisshet. Det är dock enkelt att konstatera att även om man skulle få vara kvar räcker inte dagens lokaler. Det behövs mer yta för att klara av att ta emot fler. Mer yta för att ha skola för fler. För att kunna göra skillnad för fler.

De har via en kontakt fått möjlighet att köpa loss mark, ca 240 m2 stor yta precis bakom skolan. Till en kostnad av ca 1.5 Mkr, dvs högre markpriser än i Sverige. Ytan skulle räcka för att bygga ut skolan, men för att kunna flytta alla barnen dit behöver man tre gånger till i yta. 180 barn som leker kräver plats. Det är pengar som inte finns... Än. Och just nu letar vi lösningar. Genom dreamproject.nu har vi idag samlat in ca 300.000 kr. Ett startkapital men långt ifrån tillräckligt. Var är dörren som behöver öppnas?

Strömavbrott...

Måste dela en sak till. Indien dras med stora problem med strömförsörjningen. Det är dagliga strömavbrott, de flesta planerade för att ransonera ström. Sista dagen är det strömavbrott hela kvällen. De backuplampor man har tar slut efter några timmar, så även våra mobiltelefonlampor. Kvällen genomförs i totalt mörker. Vi sitter där framför barnen, som alla samlats på marken under plåttaket eftersom de inte kan vara någon annanstans pga mörkret. 180 barn så när som de killar som lagar kvällens mat. Så händer något jag aldrig kommer glömma. En flicka ställer sig plötsligt upp och sjunger en sång. Solo. De andra lyssnar. När hon är klar tar ett annat barn vid. Efter en stund sjunger alla barnen. Den ena sången avlöser den andra. Och de bara fortsätter. Så starkt. Av hela sina hjärtan. De minsta sexåringarna till de äldsta sjuttonåriga studenterna sjunger tillsammans. Och det är bäcksvart. Och jag kan inte sluta gråta. Tacksam för jag fått lära känna dessa barn. För den kärlek de visar. För att de som inte har något, ändå ger mig så mycket...

När det är dags att åka, bokstavligen omfamnar barnen oss, alla vill ta i hand. Krama. Säger på sin indiskengelska: Uncle, come back soon. Safe journey. Will miss you. 180 händer att skaka, många famnar att krama.

Bestämmer mig där och då.

Måste åka dit snart igen. Men först berätta om dem för dig. För fler. Så att fler kan bära dessa barn mot deras drömmar. För vi behöver hjälp av fler... för det går att göra skillnad!

Har du frågor är du alltid välkommen att kontakta oss på info@helpforchildren.se

Om oss: *Helpforchildren.se är en ideell förening med enda syfte att stödja och utveckla barnhemsverksamhet i Indien. Allt arbete sker ideellt varför det du ger oavkortat går till barnen*